

مقصود ثاقب

نظم

رات جد ہو مکدی اے

دھمی توں پچھے پریرے ای

ڈُھے ہوئے ہنگال واکن

تاں وچھاؤنے نوں

تھوہراں دے کنڈے

اُگ آوندے نیں

ورھیاں دا رتھیا

تیرا سریر

بھکھدے اٹکارے

واکن ہو پیندا اے

تاں سرہانے ہتھ ماریاں وی

کُجھ نہیں آوندا ہتھ

کوڑی کیلی بے ہوشی دی نیندر

تماکو دے بُلاں توں

ساری اگ چوس گئی

ہوندی اے

تاں کناکو پھر لینا ہوندائے

ملکعی داہی دے اندر

رُوح سریر دے گُڑتے نوں

چک بھر کے بھج وگدائے

سچی سُرُک تے

کیڑ دے کناں نال

چُپ نوں سَنگھدا

چاپاں نال پتھرلی پٹی نوں

لے سَنگھدا

تے کدیں ادھ وچالے

ساہ ڈک کے

انٹک ہووندا

پر تار اُنجے چلدا رہندا

جگراتے ماریاں بیٹیاں دے

نسل جڑیاں وچ

گھراں دے پچھے

چیریاں دی پال

نہیں پچھدی

گُڑتے اندر ہے ہو کنا کس دا

تے پتھر دیدیاں نال

نیلی لاٹ پیٹھاں

موت دی ویہلی گڈی

نووں جھا کدے

پرچاں نال کنب کے

وچدے کپاں چوں

وِس پتھدے رہندے نیں

اُگدے دہنہ دے

گاڈر نال گھلن لئی

ہڈاں وچ کجھ تاں

ساڑ جیہی تلکن رہوے.....